

Lovas István - Az Európai Unió a fasizmus és az antiszemitizmus mellett

2014 március 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Amikor olvasóink ezt a cikket kezükbe veszik, egészen biztosan megjelenik legalább egy olyan tudósítás a világsajtóban, amely a magyarországi szélsőségségesség, idegengyűlölet, kirekesztés, rasszizmus, cigányellenesség és antiszemitizmus Európát fenyegető veszélyére figyelmeztet, a legsötétebb képet felrajzoló színekkel.

Ez annyira biztos, mint ahogyan ugyanebben a világsajtóban egyetlen olyan riportot vagy elemzést sem fognak olvasni, amelyik a nacionalista törekvésektől nem mentes ukrán kormányról ellenséges hangon cikkezne. De olyat sem, amely önkritikusan megjegyzné, hogy a nemrégiben még szintén európai veszélyként felfestett Magyar Hajnal nevű párt a jóslásoktól eltérően arra sem volt képes, hogy felkerüljön az április 6-i választási jegyzékre. Idestova csaknem egy negyedszázada tudjuk, hogy hazánk a szélsőségség, a rasszizmus, az antiszemitizmus melegágya, fertőzési gócpontja, az univerzum szétesését fenyegető veszélyforrása. Természetesen nem empirikusan, azaz a körúton sétálva nyert tapasztalataink alapján, hanem a újságolvasási élményeinkből. Nagyjából onnan kezdődően, amikor a világ legbefolyásosabb lapja, a New York Times megadta a felütést. 1990. február 20-án Celestine Bohlen budapesti tudósításának már címe is jelezte, milyen álprobléma foglalkoztatja a világot új demokráciánkat illetően, s hogy milyen korszak vár e világlap szerint a kommunizmus utáni szabad választások felé menetel? Magyarországra: „Felfordulás Keleten: Magyarország – A múlt túlélése, az antiszemitizmus visszatért.”

A források – mint a mintát azután átvevő nyugati lapok esetében is – először az SZDSZ, majd később és fokozatosan az MSZP politikusai voltak. Felfokozott veszélyérzetével dacolva a tudósítónő a választások után ismét visszatért Budapestre, hogy lapja április 20-i számában beszámoljon a Magyar Demokrata Fórum győzelméről. A cikk vége felé Bohlen az antiszemitizmus vádjára reagáló Antall Józsefet is idézi: „Nincs a zsidó közösségre nézve károsabb, mint az antiszemitizmusról folyó vita”, jelentette ki az életében a balliberális sajtó által

halálba segített miniszterelnök, akit ma már ugyanaz az oldal agyondicsér. Érdemes megjegyezni, hogy szintén Celestine Bohlen volt az, aki a 2002-es választási kampány idején ugyancsak a New York Timesban, valamint a világ legbefolyásosabb külpolitikai folyóiratában, a Foreign Affairsben verte félre a harangokat azon antiszemitizmusveszély miatt, „amit a demagóg, populista, szélsőjobboldallal flörtöl? Orbán Viktor és kormányzó pártja jelent”. Mint köztudomású, azóta a fentebb leírt Magyarország típusú veszély már páneurópaivá terebélyesedett. A 2014 május végi európai parlamenti választások évadján egy zabszem sem fér el az uniós vezetők nadrágjában, annyira rettegnék a földrengésszerű változásokat hozható eredményektől.

A felmérések szerint a demokráciát meglehetősen szűken értelmező brüsszeli és tagállami vezetők szemszögéből katasztrofális változások várhatók. Ha az elrejelzések nem csalnak, radikális, szélsőséges és nem egy esetben antiszemitának bélyegzett pártok szerepelnek igen erősen, vagy nyernek választásokat hazájukban: mint a Marine Le Pen vezette Nemzeti Front az unió második legfontosabb országában, Franciaországban, vagy az euroszeptikus, ugyancsak „populista” UKIP (brit Függetlenségi Párt) Nagy-Britanniában. A hazai balliberális sajtóban két és fél évtizeden át a tolerancia mintaképének ábrázolt Hollandiában ugyanezen felmérések szerint egy hamisítatlan rasszista, bevándorlásellenes formáció, a Geert Wilders vezette Szabadság Párt áll nyerésre. De szomszédunkban, Ausztriában is hasonló politikai átrendezés várható. Abban az országban, amelynek sajtója „szélsőségügyben” élen jár hazánk nemzetközi gyalázásában. És akkor nem is említettük azokat az országokat, amelyek nem vesznek részt az EP-választásokon, mert nem uniós tagok, de ahol szintén a radikális jobboldal tör előre.

A hivatalos unióban a riadalom akkora, hogy faltól falig érnek a szélsőjobboldali veszély elleni küzdelemtartott konferenciák. E cikk megjelenése előtt a legutóbbi ilyen tárgyú összejövetelre március 20-án került sor ezzel a címmel: „Európa a szélsőjobb nyomása alatt – kihívás az európai demokráciának”. A tanácskozást két német alapítvány és két német tartomány rendezte közösen.

E konferenciák közös vonása, hogy sematikusan elemzik a szélsőjobboldal és „populista” pártok megerősödésének általuk látott okait, majd a szokványos recepteket ajánlják az ellenük folytatandó harchoz –miközben az igazán kemény kérdésektől amúgy is tartózkodó sajtótól jövő kérdésekre a lehető legkevesebb időt hagyják. Pedig fel lehetne tenni a kérdést, vajon a „szélsőségek” erősödése nem a szélsőségesen rossz és kegyetlen uniós politikák eredménye.

A pódiumról feltálatl okok elsősorban gazdaságiak, főként a világválság következményei, a gyógyírt illetően pedig a fokozott felvilágosítást ajánlják. A jól fizetett elemzők és politikusok csak éppen azokkal a tényekkel nem kívánnak szembesülni, hogy miért erősödnek az általuk a demokráciába bele nem férő pártoknak tekintett erőket leginkább éppen a világ leggazdagabb országaiban, Svájctól a skandináv országokig, valamint Hollandiában, Belgiumban vagy Ausztriában? Miközben ugyanezeket a politikusokat és elemzőket „demokráciaügyileg” az nem zavarja, hogy Franciaország 700 helységét kommunista polgármester irányítja úgy, hogy a kommunizmus programja vegytiszta diktatúra.

Az európai közhangulatot nehéz tömörebben összefoglalni, mint az a két brüsszeli – flandriai – taxis, akivel az elmúlt hetekben beszélgettem. Egyikük azt mondta, neki semmi baja Európával, azaz a szicíliai borászokkal, a görög olivaoilaj készítőikkel vagy a német szupermarket pénztárosokkal. Neki az Európai Unió vezetési módjával van baja. Majd hozzátette, Európában egyre kevésbé létezik demokrácia.

„A flandriai /jobboldali, a 10 milliós Belgium holland nyelvű területének önállóodását követel? NVA-ra szavaztam, mint a hat és fél milliós Flandria többsége. Helyette a nyakunkba kaptunk egy balliberális belga kormányt, még a feudális időkben? Itt felejtett királyi párral súlyosbítva, amely rosszul beszél flamandul”.

A másik azt mondta, évek óta nem szavaz – abban a Belgiumban, ahol a szavazás büntetés terhe mellett kötelező: „Azóta nem veszek részt a választásokon, amióta egy flandriai pártra szavaztam, amely többséget kapott, de két kisebb párt alakított koalíciót. Ez lenne a demokrácia?” – kérdezte.

Európában az eddig többségben uralkodó pártok a nemzeti radikális pártokat szélsőségesnek nevezik. Érdekes módon azonban ezt a jelzést nem használják azokra a nagymúltú pártokra, amelyek az országukban működő radikális pártok erősödésétől megriadva nyakló nélkül veszik át programpontjaikat, mint tette azt a jobboldali Sarkozy francia elnök a Nemzeti Fronttal szemben. Senki sem nevezi szélsőségesnek a mai szocialista francia kormányt sem, noha annak rendfenntartó erői heti rendszerességgel számolnak fel cigánytáborokat és deportálják az ott élőket, miközben más radikális pártoknál az arra való felhívás vagy az arra irányuló tevékenység vádjá is elég a „szélsőséges” jelző rájuk ragasztására.

Ez volt a helyzet eddig. A kétféle mérce közismert és mindennapos gyakorlata, amely Európa népeinek növekvő hányadát egyre jobban bűszíti. Erre jött a demokratikusan megválasztott ukrán kormány amerikai indíttatású, uniós segédkezéssel végrehajtott puccsolása. A puccsisták ideiglenes kormányában a korábban neonácinak,

antiszemitának és fasisztának nevezett Szabadság Pártnak öt kulcsfontosságú pozíciója is van, s emiatt érdekes módon sem Washingtonnak, sem Brüsszelnek nem fáj a feje, és ezúttal a nyugati sajtó sem kifogásol semmit sem. Az a nyugati sajtó, amely azonnal átvéve a hazai balliberális hazugságokat „hordót a zsidónak” kiáltást hallott a magyar parlamentben a „hordót a szónoknak” helyett. Amely elhitte, hogy Hanák Péter történész feleségét ablakukon keresztül a földszinre?l egy antiszemita szúrta meg, holott ehhez neki három méter magas jetinek kellett volna lennie. Vagy amely nyugati sajtó – hogy egy nemrégiben történt galádságot említsünk – szándékosan antiszemita tetteknek nevezte azt, hogy egy részeg nekihajtott Radnóti Miklós szobrának, s ledöntötte talapzatáról. (Azóta tudjuk az igazságot: aki Mercédesével lehajtott az útról, az egy korábban már elítélt cigányember volt – a német és svájci balliberális sajtó kínjára s nagy bánatára.)

A „mérsékelt, demokrata” kijevei kormányának azt sem róják föl, hogy a parlament tagjai és felbérelt ver?legények az országos tévéállomás elnökét úgy elagyabugyálták, hogy az az er?szaknak engedve aláírta lemondó nyilatkozatát. A „széls?ségek?” folyamatosan retteg? Brüsszel erre a hírre meg sem nyikkant.

A rövid távon gondolkodó Európai Unió és a struccpolitikát folytató Nyugat saját sírját ássa. Másképpen ugyan, mint hirdette, de valóban halálos veszélyt jelent számára az, amit széls?ségességnek nevez.

Nagy visszhangot váltott ki Tamás Gáspár Miklós a hetekben lapunkhoz is intézett, ismételtetett kérdése, hogy mi a véleményünk a Jobbikról. Érdekl?dése idegen nyelven is megjelent, kifogásolva az elmaradt választ. Holott az olyan egyszer?: ha a közéleti filozófust komolyan aggasztja a Jobbik által a szemében megtestesül? jelenségek, el?ször forduljon Brüsszelhez választ követelve az ukrajnai Szabadság Pártról vagy a most párttá alakult Jobboldali Szeaktor fölötti hallgatásukról. Vadászni igazán nagyvadra elegáns. Csupán attól tartunk, hogy azt a kérdését senki nem fordítaná le semmilyen nyelvre. Mert köztudott immár Európa népei egyre nagyobb köreiben: a sajtót azok írják, akik a geopolitikát irányítják.

Washington és Brüsszel az ukrajnai puccsisták antidemokratikus fellépésére, er?szakjára és a létrejöv? koalícióba bevett ultrák fölötti hallgatásával igazat adott mindazoknak, akiknek eddig sziklaszilárd meggy?z?désük volt, hogy a rasszizmus, az antiszemitizmus és csatolt ideológiai elleni harc csupán egy geopolitikai áramlat haszonelv? harci eszközei, amelyeket komolyan venni nem érdemes.

S?t, a hivatalos Amerika és Európa Ukrajnával legitimálta az eddig általa halálos veszélyként felfestett „széls?jobbot”. Közép- és hosszú távon annak er?södését a radikálisok számára az égb?l hullott mannához hasonlóan segítve.

Lovas István

(Magyar Nemzet, 2014-03-27)

forrás: Lovas István facebook

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló